

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobců: a) J. D.
b) J. D.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátem JUDr. Filipem Chytrým
sídlem Malátova 633/12, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: 1) P. R.
2) M. R.
oba bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2017, č. j. 064837/2017/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 1. 8. 2017, domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2017, č. j. 064837/2017/KUSK, sp. zn. SZ 025457/2017/KUSK ÚSŘ/Bí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu V.

P., stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 8. 11. 2016, č. j. OVP-6701/2016, sp. zn. Výst.330-4183/2015-ZA (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o umístění a povolení stavby „*Nástavba a přístavba rodinného domu V. P., N. P.*“ (dále jen „sporná stavba“) na pozemcích st. p. X a p. č. X v katastrálním území K. u V. P. a obci V. P., o které požádaly osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) (dále jen „stavebníci“).

2. Žalobci mají za to, že byli ve správním řízení zkráceni na svých základních právech, což podle nich vedlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Připomínají, že napadené rozhodnutí je v pořadí druhým rozhodnutím žalovaného, když svým v pořadí prvním rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016, sp. zn. SZ 075164/2016/KUSK REG/Ko, č. j. 078992/2016/KUSK, žalovaný zrušil a vrátil k novému projednání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 2. 2016, č. j. OVP-0643/2016, sp. zn. Výst.330-4183/2015-ZA, kterým bylo také rozhodnuto o umístění a povolení sporné stavby. Žalobci dále upozorňují na to, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno za účelem rekonstrukce, fakticky se však jedná o odstranění stavby původní a postavení stavby nové (novostavby). Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2001, přitom vyplývá, že v každém jednotlivém případě má být zhodnoceno, zda se dle rozsahu bouraných a obnovovaných konstrukcí jedná ještě o změnu stavby před dokončením či o novostavbu. Žalovaný proto v prvním (zrušujícím) rozhodnutí uložil stavebnímu úřadu, aby se věnoval právě posouzení této otázky, tj. zda se v daném případě jedná o změnu stavby nebo o novostavbu. Při novém projednání žádosti se ovšem podle žalobců stavební úřad nedržel závazných pokynů žalovaného, tedy nepostupoval ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) *in fine* zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a žalovaný v napadeném rozhodnutí už také tuto otázku nezmiňuje, přičemž se naopak zcela nelogicky věnuje „změně názvu stavby“ z hlediska lingvistického. Podle žalobců tak byla porušena zásada legitimního očekávání účastníků při rozhodování správních orgánů, jelikož jednotlivá chronologicky na sebe navazující rozhodnutí správních orgánů si vzájemně odporují a nejsou obsahově kontinuální.
3. Další pochybení správních orgánů spatřují žalobci v tom, že opomenuly vyřešit jejich námitky upozorňující na ohrožení stavebně technického stavu jejich nemovitosti sousedící se spornou stavbou. Po odhalení jejího základového zdiva v souvislosti s výstavbou souběžných základů nové stavby má být na místě ponechána zemina v tloušťce 240 mm, ta však není podle žalobců dostačující k zachování stability jejich domu a nezaručuje stabilitu základových pasů. Nebylo ani vyřešeno, zda nebude poškozena západní štitová stěna stavby žalobců, která bude v důsledku provádění sporné stavby odhalena. Podle žalobců totiž v projektové dokumentaci absentuje dokumentace stavby, jejíž součástí je popis technologie řešení demolice objektu a podchytávání a statického zajištění sousedních staveb včetně statického posouzení sousední stavby a návrhu postupu demolice. Z uvedených důvodů proto žalobci soudu navrhli, aby nechal zpracovat znalecký posudek za účelem zodpovězení otázky, zda není navržené řešení způsobilé ohrozit základy stavby ve vlastnictví žalobců.
4. Zásadní pochybení spatřují žalobci dále v tom, že správní orgány postupovaly při rozhodování o umístění a povolení stavby v rozporu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 264/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“) a v rozporu s vyhláškou č. 449/2009 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů [pozn. soudu – zjevně byla míněna vyhláška č. 499/2006 Sb.,

o dokumentaci staveb, ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb. (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“)]. Stavební úřad nezkoumal předložení všech požadovaných souhlasů dotčených orgánů jako povinnou náležitost žádosti o vydání stavebního povolení, a namísto toho splnění stanovených podmínek požadoval až ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Konkrétně se toto pochybení mělo týkat požadavků K. ř. P. S. k., územního odboru P.- z. (dále jen „P.“), které nebyly zapracovány ve stanoveném rozsahu do projektové dokumentace, přičemž zbývající (nezapracované) podmínky nařídil stavební úřad doplnit až v průběhu provádění stavby. Takovým postupem měla být porušena zásada legality ve smyslu čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“)

5. V závěru pak žalobci namítají též nesprávný postup při doručování prvostupňového rozhodnutí, jelikož toto rozhodnutí jim stavební úřad zaslal doporučeně s dodejkou namísto doručení do vlastních rukou ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o předmět správního řízení, ten stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí podrobně zkoumal a podrobně popsal povolované stavební činnosti, přičemž jejich rozsah byl zřejmý již z projektové dokumentace. Stavební úřad stanovil podmínky umístění a povolení stavby s tím, že sporná stavba byla ve výrokové části rozhodnutí označena způsobem, kterým se žalobcům dostalo informace o tom, jaká bude výsledná podoba stavby rodinného domu v sousedství jejich nemovitosti. Žalobci přitom nikdy nevysvětlili, jak se otázka označení stavby může dotknout jejich vlastnických práv. Územní a stavební řízení probíhalo ve smyslu § 94a stavebního zákona společně, žalobci tak mohli vznášet veškeré námitky proti umístění sporné stavby, jakož i proti jejímu povolení. Žalobci přitom nebrojili proti prostorovému uspořádání stavby, s tím byli srozuměni. Pokud jde o argumentaci rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2001, ta není relevantní, neboť k datu vydání napadeného rozhodnutí ještě původní stavba stavebníků existovala. K námitce ohrožení stavby žalobců žalovaný uvádí, že nebyla zahrnuta do jejich odvolání, nicméně odkazuje na argumentaci stavebního úřadu obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí ad C) a ad D) na str. 7, se kterou se plně ztotožňuje. Nadto poznamenává, že žalobci svá tvrzení zejména o nedostatečné tloušťce ponechané zeminy po odhalení základového zdiva nijak neprokazují ani nevyvracejí skutečnosti řešené v projektové dokumentaci a posouzené ve statickém posudku. Pokud jde o rozpor prvostupňového rozhodnutí se stavebním zákonem a vyhláškou č. 499/2006 Sb., podle žalovaného bylo doplnění projektové dokumentace dostatečně podrobné a souladné se zmiňovanou vyhláškou. Šetrnost ručních bouracích prací je zajištěna stanovením odpovídající podmínky v prvostupňovém rozhodnutí. Podmínky stanovené závazným stanoviskem P. pak stavební úřad zakomponoval do podmínky č. 12. Žalobci také konkrétně neuvádějí, nezapracováním které z podmínek závazného stanoviska P. do projektové dokumentace stavby byli dotčeni na svých právech k sousedním nemovitostem. Podle žalovaného projektová dokumentace stavby relevantní podmínky (jako otevírání vrat dovnitř pozemku či řešení odvodnění příjezdu zatravnovací dlažbou) obsahovala a na základě upravené projektové dokumentace bylo vydáno rovněž kladné stanovisko obce V. P. Ve vztahu k námitce ohledně řádnosti doručování pak shledává žalovaný podstatnou skutečnost, že oba žalobci obdrželi písemné vyhotovení rozhodnutí, tedy byli seznámeni s celým jeho obsahem, a mohli tak plnohodnotně uplatňovat svá práva prostřednictvím opravných prostředků.

7. Žalobci v replice znovu poukazují na nutnost vyjasnění povahy stavebního záměru a postupu, jakým mělo být tohoto záměru dosaženo, tj. zda se jedná o odstranění stavby a novostavbu nebo o rekonstrukci stávající stavby. Objasnění této otázky je totiž stěžejní pro následný procesní postup stavebního úřadu, jakož i pro požadavky kladené na podání stavebníka, které se liší pro různé typy řízení upravené stavebním zákonem. Podle žalobců měl navíc žalovaný *ex officio* zkoumat všechny vady, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí bez ohledu na to, zda byly tyto v úvahu připadající vady vytknuté žalobci v odvolání; žalobci v této souvislosti odkázali na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu.
8. Stavebníci ve vyjádření žalobu označují za šikanu v souvislosti s dřívější černou stavbou žalobců. Žalobci podle nich uplatňují námitky, ke kterým se již během správního řízení stavebníci vyjadřovali, a opakovaně porušují zásadu koncentrace vyplývající z § 89 odst. 1 stavebního zákona, když v každém svém vyjádření vznášejí nové námitky. Vznesenými námitkami rovněž žalobci porušují § 114 stavebního zákona, jelikož námitky se nedotýkají jejich vlastnického práva.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad oznámil dne 1. 10. 2015 zahájení společného řízení o žádosti stavebníků podané dne 2. 9. 2015 o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na spornou stavbu. Stavební záměr byl v žádosti identifikován tak, že zahrnuje výměnu původní nadzemní části domu, její navýšení a přístavbu směrem do zahrady, tj. půjde o dům se dvěma obytnými podlažími bez podsklepení. K domu bude přistavěna garáž, která bude s domem provozně propojena přes vjezd na pozemek a bude stát na místě stávajícího vjezdu. Přílohou žádosti je projektová dokumentace, podle níž je stavební záměr nazván jako „*Přístavba a nástavba rodinného domu č. p. X, k. ú. K. u V. P., ulice N. P., V. P.*“. V příslušné lhůtě podali žalobci jakožto majitelé sousední nemovitosti námitky proti záměru sporné stavby. Vyjádřili svůj nesouhlas s výškou navrhovaného objektu, jeho nedostatečnou vzdáleností od společné hranice pozemků a obavy ohledně nedostatečné tloušťky zeminy po odhalení základového zdiva a o statické zajištění západní štitové stěny své nemovitosti v důsledku odstranění stávajícího rodinného domu. Stavebníci na námitky reagovali odkazem na str. 2 přílohy D1.2 projektové dokumentace, podle níž výstavba základů podél domu žalobců bude probíhat po jednotlivých úsecích o délce cca 2 metry s neprodlenou betonáží do soudržné zeminy (v místě se nacházejí jíly), což zajišťuje zachování tvaru přilehlé zeminy. Navíc stabilita základového zdiva není dána tloušťkou zeminy na straně základu, ale zejména zajištěním základové spáry. S ohledem na podsklepení domu žalobců je přitom pro zajištění stability zdiva (aby nedošlo k přetížení základového zdiva zemním tlakem v klidu) nezbytné provést nové základy v úrovni základové spáry jejich domu. Uvedli též, že oba domy jsou staticky odděleny volnou spárou, mají samostatné základy a tedy ani zatížení působící na štitovou stěnu se nemůže nijak lišit. Štitová zeď navíc nestojí samostatně, ale je provázána s ostatními nosnými zdmi domu žalobců. Po dokončení demolice tak bude štitová stěna ve stejném stavu jako dnes. Ostatně projektová dokumentace předpokládá ruční rozebírání domu, což je ve vztahu k sousedním nemovitostem nejšetrnější možný způsob. Stavebníci současně s vyjádřením předložili výkres zobrazující rozsah bouracích prací a přílohu D1.2a projektové dokumentace zpracovanou stavebníkem jakožto autorizovaným inženýrem pro mosty a inženýrské konstrukce s oprávněním i pro posouzení statiky a dynamiky staveb. Tato příloha vedle podrobného statického výpočtu též stanoví zásady pro provádění bouracích prací včetně zákazu zatěžovat okolní konstrukce rázy, vibracemi a jinými mimořádnými vlivy a požadavku na okamžité

zastavení prací v případě zjištění jakýchkoliv nepředpokládaných poruch či nových skutečností, podepření konstrukcí a přivolání statika. Stavební úřad následně účastníkům řízení poskytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož žalobci již nevyužili.

10. Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016 stavební úřad rozhodl o umístění sporné stavby a o jejím povolení, stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby a námitky žalobců neshledal důvodnými. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 2. 2016 a věc vrátil stavebnímu úřadu, neboť považoval za důležité vypořádat se s povahou navrhovaných změn sporné stavby (zda jde o nástavbu a přístavbu nebo o novostavbu), současně apeloval na dodržení totožné koncepce stávajícího zastavění předmětné lokality a poukázal na nedostatečnost podkladů, pokud jde o povahu domu žalobců (zda jde o dvojdomek či řadovou zástavbu dvou domů) a vlivy požárního prostoru na sousední pozemek. V návaznosti na rozhodnutí žalovaného stavebníci doplnili projektovou dokumentaci o požárně bezpečnostní řešení a do spisu byly založeny kopie historické projektové dokumentace k domu stavebníků i žalobců. Stavební úřad následně účastníkům řízení opětovně poskytl možnost vyjádřit se k obsahu správního spisu, přičemž žalobci znovu namítli, že z podkladů není patrné, zda nejde o novostavbu, jak budou postupovat bourací práce a zda západní štítová zeď nebude bouracími pracemi poškozena.
11. Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016 stavební úřad opětovně rozhodl o umístění sporné stavby a o jejím povolení, přičemž podrobně rozepsal jednotlivé povolené činnosti, stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby, a to včetně povinnosti provést ji podle projektové dokumentace, povinnosti odborného a obezřetného postupu při bouracích pracích tak, aby se zaručilo zachování a nepoškození všech konstrukcí domu žalobců, a převzetí podmínek stanovených v závazném stanovisku P., a v odůvodnění se podrobně vypořádal s námitkami žalobců. S ohledem na shromážděnou dokumentaci konstatoval, že se jedná o samostatně založené a oddělené stavby realizované s časovým odstupem 17 let, tedy o stavebně a technicky na sobě nezávislé stavby. Stavebníci označili projektovou dokumentaci jako „nástavba, přístavba“, stavební úřad se však zabýval především obsahem a rozsahem záměru popsaným v textové a grafické části projektové dokumentace, z níž vyplývá, že minimálně ve dvou směrech (na hranici se žalobci a s pozemkem obce) jsou obnovené konstrukce obvodových stěn založeny na stávajících základech. Byla dále doplněna požární zpráva tak, jak požadoval žalovaný. Při vypořádání námitek stavební úřad zdůrazňoval povinnost rovného zacházení (stavebníci by neměli být zatěžováni povinnostmi širšími, než které byly vyžadovány po žalobcích v souvislosti s jejich stavbou). U námitek týkajících se bouracích prací stavební úřad odkázal na projektovou dokumentaci doplněnou o popis postupu při demoličních pracích a o statické posouzení ovlivnění stavby žalobců. Žalobcům vytkl, že nepředložili žádné odborné argumenty zpochybňující stabilitu základových pasů, projektová dokumentace obsahuje potřebné informace a stavební úřad neshledal žádné okolnosti zpochybňující záměr stavebníků. Doplněná dokumentace dostatečně podrobně prokazuje záměr stavebníků, odpovídá požadavkům vyhlášky č. 499/2006 Sb. a stanoví i povinnost ručního bourání, jakožto nejméně invazivního a nejvíce šetrného k okolí, a požadavek neohrožovat okolní konstrukce rázy, vibracemi a jinými mimořádnými vlivy. Požadavek na větší detaily dokumentace by byl neobvyklý a diskriminační. Rozhodnutí bylo žalobcům doručováno obálkou s modrým pruhem se zatržením poznámky „*nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dní*“.

12. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, v němž s odkazem na žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu namítli, že není podstatné založení stavby na stávajících základech, nýbrž zachování a určení dispozičního řešení prvního nadzemního podlaží, a tím se stavební úřad nezabýval. Dále namítli, že povinnou náležitostí projektové dokumentace podle přílohy vyhlášky č. 499/2006 Sb. musí být i údaj o splnění požadavků dotčených orgánů, což má stavební úřad v projektové dokumentaci ověřit, v tomto případě však namísto výzvy k doplnění projektové dokumentace stavební úřad jen tyto podmínky převzal do svého rozhodnutí. Konečně žalobci namítali i nesprávné doručení rozhodnutí doporučeně s dodejkou namísto do vlastních rukou. Na základě podaného odvolání proběhlo dne 26. 1. 2017 místní šetření za účelem podání stanovisek, námitek a připomínek a za účelem ohledání případného propojení staveb stavebníků a žalobců, při němž bylo zjištěno, že nad úrovní terénu stavby propojeny nejsou. Při té příležitosti stavebníci předložili písemné vyjádření, v němž konstatovali, že proces stavebního a územního řízení je shodný pro novostavbu i pro nástavbu a přístavbu, zmiňovaný judikát se týká majetkového sporu a nemá vztah k územnímu a stavebnímu řízení. Žalobci nebyli nijak kráceni v možnosti uplatnit námitky, v řízení však podle stavebníků postupují šikanózně a soustavně porušují koncentrační zásadu zakotvenou v § 89 odst. 1 a § 114 stavebního zákona. Žalobci navíc zcela opomíjejí projektovou dokumentaci, která stavbu popisuje v potřebném detailu a která také prokazuje splnění podmínek závazného stanoviska P. (otvírání vrat dovnitř, užití zatravnovací plastové dlažby v ploše nájezdu). Z hlediska doručení pak považují za podstatné, že zásilky byly doručeny.
13. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017 odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že stavební úřad respektoval závazný právní názor žalovaného z rozhodnutí ze dne 30. 5. 2016. Pokud jde o název stavby, stavební úřad jej nemá právo měnit, účastníci řízení však měli možnost se s povahou stavby seznámit z projektové dokumentace, přičemž stavební úřad navíc tuto stavbu podrobně popsal ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Není ani chybou, pokud byly do výroku převzaty podmínky závazného stanoviska P., třebaže tyto podmínky jsou zčásti již zapracovány do projektové dokumentace. To není na újmu určitosti rozhodnutí. Dále pak žalovaný citoval z čl. 18 poštovních podmínek se závěrem, že zásilka s modrým pruhem je doručována jako zásilka do vlastních rukou.
14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas. Protože správní spis neobsahuje potvrzení o doručení napadeného rozhodnutí do datové schránky zástupce žalobců, soud vyšel z okamžiku vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. b) správního řádu. Na napadeném rozhodnutí je vyznačena doložka, že bylo vypraveno (k odeslání do datové schránky) dne 6. 6. 2017, přičemž žaloba u Krajského soudu v Praze byla podána dne 1. 8. 2017, je tak zjevné, že lhůta dvou měsíců k podání žaloby byla zachována. Soud rovněž ověřil, že žaloba obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené a směřuje proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu soudu s takovým postupem nevyslovili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Žalobci podanou žalobou uplatňují *de facto* totožné námitky jako v odvolacím řízení, popř. dříve v řízení před stavebním úřadem.

17. Předně žalobci namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejich námitkami. Jak však plyne ze shora provedené rekapitulace správního spisu, žalovaný na každou jejich odvolací námitku reagoval a stručně, přesto však přiléhavě se s každou z nich vypořádal. Pokud jde o žalobní body, jimž byla předobrazem námitka v prvostupňovém řízení, na jejich obsah obdobně reaguje již prvostupňové rozhodnutí. Přitom je nutno zdůraznit, že správní řízení v obou stupních tvoří spolu jeden celek podléhající soudnímu přezkumu, proto je možné, aby argumentace napadeného rozhodnutí byla doplněna i důvody zmíněnými již v prvostupňovém rozhodnutí. Obecně vzato proto soud nemá za to, že by napadené rozhodnutí bylo možné považovat za nepřezkoumatelné.
18. Konkrétně pokud jde o vyjasnění povahy sporné stavby, soud uvádí, že samotné, byť i nepřesné označení stavby v žádosti o její povolení, zde v žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, či v projektové dokumentaci nemůže být zásadní překážkou pro vyhovění žádosti stavebníka, především za situace, kdy se jedná toliko o formální nepřesnost bez dopadu na hmotná či procesní práva účastníků řízení či bez vlivu na jiné skutečnosti, které by bránily vydání stavebního povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2009, č. j. 8 As 51/2008-101). Spíše než označení stavebního záměru je rozhodující konkrétní popis sporné stavby v rozhodnutí stavebního úřadu, popř. v projektové dokumentaci, jejíž obsah je v rámci podmínky č. 1 prvostupňového rozhodnutí učiněn pro žadatele závazným. Není přitom pravdou, že by se žalovaný věnoval „změně názvu stavby“ z hlediska lingvistického, naopak žalovaný správně zdůraznil právě to, že ze stavebního úřadu potvrzené projektové dokumentace a bližšího popisu sporné stavby v závěru str. 1 prvostupňového rozhodnutí muselo být žalobcům jasné, co je předmětem stavby, resp. jaké stavební práce jsou povolovány.
19. Pokud jde o samotný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2001, k tomu se žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně nijak nevyjádřil, což platí i pro stavební úřad a prvostupňové rozhodnutí. Z kontextu obou rozhodnutí je však patrné, že toto rozhodnutí správní orgány nepovažovaly pro svůj postup v řízení za relevantní, s čímž se ztotožňuje i soud. V tomto směru velmi správně poukázali stavebníci ve vyjádření k podanému odvolání, že problematika řešená Nejvyšším soudem se týká otázek nabytí a pozbytí vlastnického práva (tj. práva občanského). Pojem stavba v občanském právu se totiž neshoduje s pojmem stavba, jak je definován v ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona, proto jeho výklad z hlediska občanského práva nemá pro samotné stavební nebo územní řízení žádný význam (s výjimkou situací, v nichž je třeba pro účely řízení podle stavebního zákona identifikovat vlastníka stavby). V tomto směru ostatně žalovaný ve svém vyjádření nepřímě trefně poukazuje na to, že otázkou, zda stavebníci v důsledku demolice původní budovy k ní ztratili vlastnické právo (neboť zanikla jako věc v občanskoprávním smyslu) a nabyli vlastnické právo k nově vzniklé stavbě na původních základech stavby předchozí, se nemusel zabývat a že není ani pro soud v tomto řízení relevantní, neboť k demolici v době vydání napadeného rozhodnutí ještě nedošlo. Pozdějšími okolnostmi se přitom soud s ohledem na pravidlo zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s. zabývat nemůže. V tomto směru soud nepovažuje ani za správné, pokud na tento rozsudek Nejvyššího soudu žalovaný vůbec odkazoval v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí ze dne 30. 5. 2016, přičemž dodává, že odvolací orgán je oprávněn přehodnotit svůj dosavadní právní názor vyjádřený v některém z předchozích rozhodnutí. Navíc v původním zrušujícím rozhodnutí nebylo požadováno, aby byl změněn název

stavby uvedený v žádosti stavebníků, ale aby byla povolovaná stavba řádně popsána, což prvostupňové rozhodnutí ve spojení s projektovou dokumentací nepochybně splňuje.

20. Pokud žalobci namítají nesprávný procesní postup, kterým se stavební úřad při svém rozhodování řídil, je třeba jim v první řadě vytknout, že nijak nespecifikují odlišnosti mezi územním a stavebním řízením ve věci nástavby a přístavby stávající budovy a ve věci novostavby domu, zejména má-li se novostavba nacházet na místě dosud stojící stavby, a neuvádějí, která ustanovení stavebního zákona měla být stavebním úřadem nesprávně aplikována či opomenuta. Stejně tak žalobci neuvádějí, jakým způsobem měli být postupem správního orgánu zkráceni na svých veřejných subjektivních právech, když se omezují pouze na obecné konstatování, že stavební zákon stanovuje jasná pravidla pro různé typy řízení a stanovuje různé náležitosti pro podání stavebníka.
21. Proces územního a stavebního řízení se ve vztahu k nové stavbě a ve vztahu k změně dokončené stavby (nástavby a přístavby) od sebe nijak významně neliší, a proto i kdyby soud považoval označení názvu stavby v projektové dokumentaci za nepřesné, jednalo by se jen o formální nepřesnost bez dopadu na hmotná či procesní práva účastníků řízení a na výsledek řízení. Nanejvýše si lze představit, že s ohledem na rozsah demoličních prací spojených se spornou stavbou bylo třeba se zabývat i splněním podmínek stanovených stavebním zákonem v § 128 a násl. věnovaným odstraňování stavby a že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí mělo být uvedeno i ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona. Tato vada však také nemá dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť stavební úřad se podmínkami odstranění stavby v návaznosti na námítky žalobců podrobně zabýval, daným otázkám se podrobně věnuje i projektová dokumentace, zejména po jejím doplnění v listopadu 2011, a v tomto směru prvostupňové rozhodnutí stanoví i podmínky pod č. 3.a, 3.b, 6, 13.2 a 14.3. Projektová dokumentace také výslovně zmiňuje, že v odstraňované stavbě není obsažen azbest a že není nijak památkově chráněna. Prvostupňové rozhodnutí a řízení jemu předcházející tak obsahově naplnilo i požadavky na vydání rozhodnutí o odstranění stavby a není mu proto co vytknout. Tato skupina žalobních bodů tak není důvodná.
22. Pokud žalobci dále poukazují na nedostatky projektové dokumentace, tj. konkrétně na absenci popisu technologie řešení demolice objektu, podchyťování a statické zajištění sousedních staveb, je nutno konstatovat, že pokud tímto míní žalobci zpochybnit projektovou dokumentaci, nemůže tato námitka obstát. Odpovídající odvolací námitku žalobci neuplatnili, je tedy v pořádku, pokud se touto otázkou žalovaný výslovně nezabýval. Ze správního spisu je přitom patrné, že totožná námitka žalobců byla podrobně a odborně fundovaně zodpovězena ze strany stavebníků a současně se promítla i v doplnění projektové dokumentace o přílohu D1.2a (stavebně konstrukční část – posouzení ovlivnění sousedního domu v průběhu výstavby včetně souvisejících statických výpočtů). Přitom již původní projektová dokumentace z 9. 7. 2015 obsahovala relativně podrobný popis prací na základových pasech sporné stavby (srov. zejm. str. 3 a 7 přílohy D1.2).
23. Dle § 1d vyhlášky č. 499/2006 Sb. je rozsah a obsah společné dokumentace pro vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení stanoven v příloze č. 4 k této vyhlášce. V dokumentaci stavby, přesněji v souhrnné technické zprávě musí být popsány vliv stavby na okolní stavby a pozemky, ochrana okolí, vliv stavby na odtokové poměry v území a požadavky na asanace, demolice, kácení dřevin [bod B.1 písm. e) a f)] a vliv provádění stavby na okolní stavby a pozemky [bod B.8 písm. d)]. Dle bodu D.1.2 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb. musí dokumentace objektů a technických a

technologických zařízení dále obsahovat technologické podmínky postupu prací, které by mohly ovlivnit stabilitu vlastní konstrukce, případně sousední stavby; zásady pro provádění bouracích a podchycovacích prací a zpevňovacích konstrukcí či prostupů. Jiné požadavky na bourací práce a zajištění stability okolních budov vyhláška č. 499/2006 Sb. neobsahuje. Míra podrobnosti projektové dokumentace je přitom vymezena právě citovanou vyhláškou č. 499/2006 Sb., a její výklad je tak čistě právní otázkou, pro kterou znaleckého posudku není třeba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2016, č. j. 2 As 199/2016-52).

24. Ze spisového materiálu soud zjistil, že stavebním úřadem ověřená projektová dokumentace obsahuje zhodnocení vlivu na okolní stavby a pozemky, a to jak ve vztahu k oběma sousedním domům [viz body B.1 písm. E) a F) souhrnné technické zprávy, str. 4 a 5]. Stejně tak obsahuje zásady organizace výstavby obecně popisující prováděné činnosti a postupy předcházející vlivu provádění stavby ve vztahu k okolním stavbám a pozemkům (zejména v oblasti odpadového hospodářství, spodních vod a ovzduší) v souvislosti s výstavbou [viz body B.8 písm. D) a E) souhrnné technické zprávy, str. 24 a 25]. Obsahem ověřené projektové dokumentace je dále popis zásad pro provádění bouracích prací včetně popisu jednotlivých na sebe navazujících kroků, kterými budou bourací práce prováděny, a postupu v případě neočekávaného ohrožení. (bod 4 přílohy 1 části D1.2a technické zprávy, str. 6). Součástí zásad provádění bouracích prací je tak na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, i popis pořadí, v jakém je třeba při demolici postupovat, popis metody, již bude demolice prováděna v případě štitových zdí (ruční rozebrání, při němž je třeba vystříhat zatížení rázy, vibracemi a jinými mimořádnými vlivy), a statický výpočet autorizované osoby, z něž je patrné, že navržené řešení vyhovuje z hlediska bezpečnosti, aniž by nad rámec popsaných zásad bylo nezbytné sousední stavby staticky zajišťovat. Současně technická zpráva stanoví jednoznačný požadavek, že „[v] případě zajištění jakýchkoliv nepředpokládaných poruch či nově vzniklých nebo objevených skutečností budou bourací práce okamžitě zastaveny, konstrukce budou staticky zajištěny podepřením a následně bude přivolán statik, který navrhne řešení.“ Obsahuje tak řešení i pro případ, že by se původní předpoklady plynoucí z normových požadavků a dosavadní znalosti podmínek v místě ukázaly mylné či neúplné, přičemž takové řešení nemůže být s ohledem na možnou variabilitu takových situací konkrétnější.
25. Soud tedy shrnuje, že projektová dokumentace má veškeré náležitosti předpokládané prováděcím předpisem ke stavebnímu zákonu i ve vztahu k otázce možného vlivu stavby na okolní pozemky a budovy, danými otázkami se nezabývá pouze formálně, ale obsahuje racionální a funkční návrhy postupů, a tyto postupy byly navrženy odborně způsobilými osobami. Pokud stavební úřad k námitce žalobců na projektovou dokumentaci a řešení v ní navržené odkázal, např. když shledal navržený způsob demolice za nejméně invazivní a nejvíce šetrný k právům ostatních vlastníků pozemků, a žalovaný též tyto podklady považoval za dostačující, soud jejich postup považuje za souladný s právními předpisy a odpovídající situaci.
26. V této souvislosti soud ani neprovedl žalobcem navržené dokazování znaleckým posudkem pro jeho nadbytečnost, neboť sám též považuje stavebním úřadem ověřenou projektovou dokumentaci za úplnou, srozumitelnou, přesvědčivou a logickou a ve svém důsledku též za plně dostačující pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobci pouze paušálně prohlašují, že dané řešení ohrožuje stavebně technický stav jejich nemovitosti, ale zcela opomíjejí, že ze shromážděných podkladů plyne, že jejich stavba vznikla o 17 let dříve než stavba stavebníků, tudíž musí být zjevně na existenci sousední stavby po stavebně

technické stránce nezávislá. Žalobci v žalobě neuvádějí žádnou konkrétní skutečnost, která je podle nich v projektové dokumentaci, jež je pro stavebníky po jejím potvrzení stavebním úřadem závazná, nepravdivá nebo která nebyla zohledněna, ač měla, apod. Za dané situace nejsou podklady prvostupňového rozhodnutí reálně zpochybněny a soud nevidí důvod k tomu, aby ve věci zadával zpracování dle všeho nadbytečného znaleckého posudku.

27. Pokud dále žalobci brojí proti napadenému rozhodnutí a prvostupňovému rozhodnutí i z toho důvodu, že se správní orgány podle nich spokojily s převzetím podmínek pro provedení stavby požadovaných dotčenými orgány do výroku prvostupňového rozhodnutí namísto toho, aby zajistily, že se tyto podmínky v požadovaném rozsahu promítly do projektové dokumentace sporné stavby, ani zde jim soud nemůže dát za pravdu.
28. Nezbytnou součástí stavebního povolení, v daném případě společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, je mj. stanovení podmínek pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání (srov. § 115 odst. 1 stavebního zákona). Podle § 18c odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění zákona č. 63/2013 Sb., jako prováděcího právního předpisu ke stavebnímu zákonu, se ve stavebním povolení zabezpečí plnění požadavků uplatněných dotčenými orgány, nejsou-li stanoveny rozhodnutími, případně požadavků vlastníků technické infrastruktury k napojení na ni.
29. Úkolem stavebního úřadu je pak zabezpečit, aby požadavky dotčených orgánů, které se v průběhu stavebního řízení vyjádřily k navrhované stavbě svými vyjádřeními či závaznými stanovisky, že budou respektovány. Přesně tak tomu bylo i v daném případě, kdy stavební úřad ve svém rozhodnutí o umístění a povolení stavby převzal do výrokové části požadavky vyslovené ve stanovisku P. ze dne 22. 7. 2015, č. j. KRPS-253188-1/ČJ-2015-011606-KI (viz bod 12 IV. výroku prvostupňového rozhodnutí), čímž stavebníky zavázal k jejich dodržování a současně tímto postupem rovněž zaručil možnost kontroly dodržování uplatněných požadavků přímo dotčenými orgány (srov. ustanovení § 4 odst. 6 stavebního zákona). Soudu přitom s ohledem na nekonkrétnost žalobního bodu není jasné, jaké podmínky tohoto stanoviska podle žalobců údajně nebyly do ověřené projektové dokumentace zapracovány. Projektová dokumentace totiž zjevně obsahuje stanovisku odpovídající řešení otevírání vjezdových vrat směrem dovnitř a na nájezdech předpokládá umístění zatravněvacích dlaždic, které umožní zasakování v místě, čímž se předchází nežádoucímu odtoku vody z nájezdů na komunikaci (viz celkový situační výkres C.2). Z projektové dokumentace přitom ani nevyplývá, že by napojení na komunikaci mělo mít problémy s dodržáním dostatečného rozhledu či se splněním podmínek stanovených prováděcí vyhláškou k zákonu o pozemních komunikacích a že by tedy projektová dokumentace byla v rozporu s kterýmkoliv z požadavků závazného stanoviska P. Samotná skutečnost, že tyto podmínky byly převzaty vedle projektové dokumentace i do podmínek prvostupňového rozhodnutí, pak nemůže být na závadu, zejména když některé podmínky mohou přesahovat podrobnost či naopak rozsah projektové dokumentace, která se povinně zpracovává. Tak např. ve vztahu k rozhledu projektová dokumentace mnohdy nemusí zahrnovat situaci na vzdálenějších pozemcích od stavby nebo výsadbu na sousedních či vlastních pozemcích (např. keře), která přesto může ovlivňovat rozhledové poměry. Postup správních orgánů při realizaci podmínek závazného stanoviska P. proto byl v souladu se zákonem a nijak neporušuje zásadu legality zakotvenou v čl. 2 odst. 2 Listiny. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

30. Závěrem žalobci namítali, že v řízení nebylo řádně doručováno, jelikož žalobci a) bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno tzv. doporučeně s dodejkou namísto do vlastních rukou; ani této jeho námitce však nelze přisvědčit. Žalobci sami správně odkazují na příslušná ustanovení správního řádu (§ 19 odst. 4, resp. § 72 správního řádu), avšak neuvědomují si, že i přes terminologické rozdíly v označování služeb v poštovních podmínkách České pošty (a tudíž i na obálkách a doručenkách) se jedná v případě doručení do vlastních rukou a doručení doporučeně s dodejkou o dva pojmy totožného významu. S námitkou žalobců se žalovaný vypořádává na str. 7 napadeného rozhodnutí a soud se s jeho vypořádáním plně ztotožňuje. Doručuje-li totiž správní orgán písemnost určenou do vlastních rukou adresáta prostřednictvím České pošty, s. p., bude odpovídající poštovní službou podle poštovních podmínek České pošty služba „dodání do vlastních rukou adresáta“. Žalovaný v té souvislosti správně odkazuje na čl. 18 poštovních podmínek upravující tento způsob doručení a vysvětluje totožné účinky využití zvláštní obálky s modrým pruhem. Samotné doručení s dodejkou přitom není dalším ze způsobů doručení, ale jedná se o doplňkovou službu České pošty, s. p., která odesílateli umožňuje zkontrolovat doručení zásilky na základě písemného potvrzení o jejím dodání (tj. dodejky), přičemž tuto doplňkovou službu lze podle poštovních podmínek zvolit jen společně se službou doporučená zásilka. Nehledě na to, pro zákonnost napadeného rozhodnutí je podstatné, že žalobci byli s obsahem prvostupňového rozhodnutí zjevně dobře seznámeni, řádně na něj reagovali ve svém odvolání a nebyli tak nijak ukráceni na svých procesních právech.
31. Vzhledem k tomu, že žádný ze vznesených žalobních bodů neshledal soud důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
33. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že ani tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. října 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu